

VAKARĒDIENS

. . . man kaklā no vairākām, no piecpadsmit kalpošanām tur Arizonā. Tas bija brīnišķīgs laiks. Kungs Jēzus vienkārši ārkārtīgi, bagātīgi svētīja mūs. Viņi centās darboties saskaņā ar Dieva stratēģiju, es domāju, ka tā to arī vajadzētu darīt, atbraukt un sākumā to vietu aizdedzināt. Es atbraucu vairākas dienas pirms noteiktā laika, novadijām desmit vai divpadsmit kalpošanas visās lielākajās draudzēs Finiksā, Sanislopā, Tempā un Mesā, un uz dienvidiem, tajās vietās, it kā aizdedzinājām to visapkārt, bet pēc tam to visu novedām līdz piecu dienu sanāksmēm. Un tā bija lielākā sapulcēšanās, kāda vien mums ir bijusi Ziemeļamerikā. Tā bija liela. Lielākās brokastis un—un arī mielasts vakarā.

² Es vienkārši nespēju pateikt, cik daudz bija to, kuri saņēma Svēto Garu. Tas bija—tas bija ārkārtīgi liels skaits, kas saņēma Svēto Garu, un cik daudzi bija dziedināti un—un tika glābti, tas—tas ir vienkārši brīnišķīgi. Tāpēc mēs esam pateicīgi Dievam, redzot, kā laiks iet uz priekšu. Ienāca daudzi vareni vīri. Viens no . . .

³ Tas ļoti nāks par labu brālim Nevilam. Es redzēju, kā viens prezbitēriešu kalpotājs no vislielākās prezbitēriešu koledžas no . . . šajā valstī dejo Garā. Ak vai, tas patiešām bija kaut kas, viņš saņēma Svēto Garu! Un pēc tam viņš man izstāstīja, sacīja: “Man bija viena jūsu magnetafona lente.” Sacīja: “Tā nebija pārāk laba.” Sacīja: “Tā it kā raustījās, taču,” sacīja, “es to aiznesu uz koledžu un atskaņoju.” Un sacīja . . . Tā kā viņš tur bija liels psihologs, viņš tur visus savaldīja. “Nu, tik un tā viņiem tas bija vienreiz jānoklausās,” viņš sacīja. Un viņš sacīja, ka viņš bija . . .

⁴ Un sacīja, ka viņš, kad bija saņēmis Svēto Garu, sāka dejojot Garā savā draudzē, un viņi sacīja: “Cienitais, kad tu iemācīsies kādu jaunu dejas soli?”

⁵ Viņš sacīja: “Kad mana sanāksme iemācīsies šito.” Tas bija diezgan apkēriģi, ziniet, prezbitēriešu hierarhijā, jā, sacīja: “Kad mana sanāksme iemācīsies šo.” Tāpēc tā ir laba lieta. Nu, kā mazs bērniņš, kaut kas jauns, un tomēr viņš bija . . . Nu, ziniet, par ko viņam bija jāklūst, par psiholoģijas profesoru vislielākajā prezbitēriešu koledžā Bostonā, lūk, tas ir Savienotajās Valstīs.

⁶ Es redzēju, kā viens no galvenajiem Maijo klinikas sirds ķirurgiem sludina Evaņģēliju Garā un runā mēlēs. Ak vai! Es redzēju, ka cits speciālists, kurš bija septītās dienas adventists no . . . Viņš arī bija sirds un kakla speciālists, un viņš, vecs vīrs, saņēma kristību ar Svēto Garu. Viņš To saņēma. Reiz vakarā es uzliku viņam savas rokas tur pagalmā, un viņš saņēma Svēto

Garu. Tāpēc mēs esam . . . vienkārši ir tik daudz visa, ko izdara mūsu Kungs, par ko mēs esam pateicīgi, jo īpaši redzot to šajā laikā.

⁷ Tad es viņiem pajautāju: “Vai jūs aptverat, kāda šī ir stunda, kad guļošā jaunava sāk prasīt eļļu?” Tas ir laiks, kad atnāca Ligavainis, un cilvēki, tie, kuri bija gatavi, iegāja iekšā. Ak, es esmu tik priecīgs zināt, ka mēs dzīvojam tajās pēdējās dienās. Saprotat? Es ticu, ka mēs dzīvojam dižēnā laikā, kādu šī pasaule vēl nav redzējusi, precīzi Tā Kunga Atnākšanas priekšvakarā. Vai tas nav brīnišķīgi? Aizdomājieties, tas var notikt jebkurā laikā, visi Raksti ir tikpat kā piepildījušies! Un tāpēc mēs gaidām Viņu jebkurā brīdī. Un mums būtu jādzīvo atbilstoši šādām gaidām, ka tas var notikt jebkurā brīdī. Esiet lūgšanā, gatavi!

⁸ Šodien vienā no pārrunām es tikos ar misionāri no Formosas, braša sieviete, septiņdesmit trīs gadus veca, bet izskatījās, it kā viņai būtu četrdesmit pieci. Un viņa joprojām nav precējusies un droši vien bija skaista, jauna meitene. Un viņa stāstīja, ka izauga kristīgā ģimenē, kur “jā” nozīmēja jā, un “nē” nozīmēja nē. Un viņa uzauga tādā stingrā apmācībā. Un viņa sacīja: “Brāli Branham, kad man bija aptuveni, ak,” sacīja, “aptuveni astoņi gadi, es domāju, ka es esmu atdevusi savu dzīvi Kungam Jēzum.” Viņa sacīja: “Apmēram divpadsmit gadu vecumā vienas konfesijas kalpotājs mani vilināja, sakot, ka man ir jāiegūst otrā svētība,” un sacīja, “un es biju tajā briesmīgi piekrāpta.” Bet viņa sacīja: “Aptuveni septiņpadsmit gadu vecumā es patiešām saņēmu Svēto Garu.” Un tagad viņa atkal ir šeit, cenšas atmodināt dažas no šīm guļošajām baptistu draudzēm. Viņa sacīja, ka, ja arī viņa ir redzējusi kaut ko “mirušu”, pati viņa ir no baptistiem, viņa sacīja, “tad tās ir tās mirušās baptistu draudzes.” Viņa nosauca tās par “morgiem”.

⁹ Es sacīju: “Nu, manuprāt, kad jūs esat priekšējās līnijās . . .” Es domāju, ka tagad viņai ir . . . Tikai padomājiet, man ir piecdesmit divi, viņa jau strādāja par misionāri, pirms es vēl biju dzimis. Un es vēl iedomājos, ka kļūstu pārāk vecs, lai darbotos. Un es nodomāju: “Ak, piedod man, Kungs!”

¹⁰ Un viņa ir jauka sieviete, tik ļoti gaiša un mirdzoša. Un pēc tam ceļā stāstīja man no savas pieredzes, un kā Evaņģēlijs ir vajadzīgs Taivānā un—un Ķīnā, un Japānā, un tā tālāk. Un tā viņa tika aizsūtīta prom no darbalauka, sacīja: “Ziniet, jūs nevarat atrasties darbalaukā, kad esat vecāka par septiņdesmit gadiem.” Tāpēc viņi aizsūtīja viņu atpakaļ. Taču viņa negrasās apstāties, viņa dodas uz visiem tiem baptistu saietiem. Un viņa sacīja: “Billijs Grēms,” sacīja, “tas, kā viņš nesa baptistu vēstījumu, padara viņu par parādnieku baptistu draudzes priekšā.” Sacīja: “Viņš tos neaizved pietiekami tālu, lai tie saņemtu Svēto Garu,” viņa sacīja. Ak, māsa, turies cieši pie tā! Tas ir pareizi. Viņa sacīja, ka tiem ķiniešiem tur viņa neļāva

apstāties pie tā, lai tikai nāktu un sacītu: “Mēs ticam Jēzum Kristum.” Sacīja: “Tas ir labi,” bet sacīja, ka viņa lika tiem palikt tur, līdz kaut kas notika, un tad viņi kļuva par istiem kristiešiem.

¹¹ Es sacīju: “Tieši tā tas ir jādara, māsa. Sakiet viņiem, lai gaida, līdz kaut kas notiks.”

¹² Kā būtu, ja apustuļi būtu pateikuši, nu, pēc deviņām dienām: “Mēs ticam, ka mēs esam To saņēmuši, ziniet, vienkārši pieņemsim To ticībā un dosimies uz priekšu mūsu darbā”? Saprotiet, tas nekad nebūtu nostrādājis. Viņi tur gaidīja tik ilgi, līdz viņi zināja, ka kaut kas ir noticis. Un tieši tāda ir mūsu problēma šodien: mēs negaidām pietiekami ilgi. Nu, tieši tāpēc mēs pēc tam varam vienkārši dzīvot kādu pagadās dzīvi, darīt jebko, tas mūs neuztrauc, jo mēs negaidījām tur pietiekami ilgi. Šodien mēs esam iekšā, rit mēs esam ārā un *šādi* un *tādi*. Ja tu uzkāvesies pietiekami ilgi, līdz tu ieiesi un aizvērsi aiz sevis durvis, tad tu tur paliksi. Tu esi aizzimogots līdz tavai izpirkšanas dienai. Es tik ļoti par to priecājos.

¹³ Mums bija labs laiks, kā es sacīju, Fīniksā un visā ielejā, tur ir daudz kristiešu, daudzi no tiem turas no visa spēka.

¹⁴ Es tur uzkāpu Dienvidu Kalnā, tur bija sieva un es. Viendien, kad draugi, mans brālis Doks paņēma divas meitenes, bet—bet brālis un māsa Vudi paņēma puiku, un mums ar sievu bija otrais medusmēnesis. Un viņa sacīja: “Vai zini, Billij, šis ir līdzīgāks medusmēnesim, nekā tas mūsu pirmais.” Viņa sacīja: “Kad mēs pirmoreiz devāmies medusmēnesī, viss, ko es dariju, es sēdēju nometnē un gaidīju, kad tu atnāksi no medībām,” viņa sacīja.

¹⁵ Ziniet, es izmantoju tādu kā nelielu stratēģiju. Es nodomāju: “Nu, naudas man nav daudz.” Es to krāju cepamā pulvera bundžā, tur pietika, lai dodos medību izbraukumā, un vēl es tajā rudenī gatavojos precēties. Tāpēc es nodomāju: “Vienkārši es to visu apvienošu,” ziniet. Un—un, kamēr es devos medību braucienā, tas bija arī medusmēnesis, ziniet, un tā nu mēs to apvienojām. Taču šajā reizē mēs to kompensējām un patiešām devāmies izbraukumā, nu, lieliski pavadījām laiku.

¹⁶ Un bija atbraukuši daudzi no šī lūgšanu nama. Manuprāt, brālis Sotmans, lūk, tur ir viņa ģimene, un brālis Toms Simpsons un pārējie, un brālis Magairs, un mums visiem bija lielisks laiks Tai Kungā.

¹⁷ Un tā mēs kāpām Dienvidu kalnā, kurš ir dienvidos no Fīniksas, un tur augšā mēs atbrīvojāmies no tā spiediena. Ak! Modernas pilsētas spiediens! Nav brīnums, ka tad, kad uz zemes sāka vairoties cilvēki, ienāca grēks un vardarbība. Un es paskatījos turp, mēs sēdējām lielā augstumā, tāpēc mēs varējām redzēt Fīniksas ieleju, es sacīju sievai: “Kopš mēs sēžam šeit, šis piecpadsmit minūtes, interesanti, cik reizes tajā pilsētā velti tika lietots Tā Kunga Vārds?” Hm?

¹⁸ Apmēram, nu, tajā teritorijā, ieskaitot Tempu un—un Sanislopu, un tālāk, es domāju, ka tajā ielejā noteikti dzīvo kāds miljons cilvēku. Es sacīju: “Pirms trīssimt gadiem tur nebija nekā, izņemot kaktusus un koijotus. Un droši vien Tā Kunga acis būtu labāk, ja atkal būtu tā.” Tā tas ir. Kaut arī viņi tur būvē varenu—varenu pilsētu un skaistas mājas, un tā tālāk, tas ir jauki. Tomēr būtu labi, būtu daudz labāk, ja vīrieši un sievietes staigātu pa ielām, pacēlušī savas rokas gaisā, slavēdami Dievu un Viņam pateikdamies. Taču tā vietā notiek lamāšanās, ārdisšanās, dzeršana. Ļauj tikai ienākt civilizācijai, un ļaunums ir klāt.

¹⁹ Es sacīju: “Cik laulības pārkāpumu šajā pilsētā notika vakar vakarā, iepriekšējā naktī! Cik dzeršanas! Cik daudzas ģimenes. . .Cik daudzas—cik daudzas nekārtības ir izdarītas pēdējās stundas laikā šajā lielajā pilsētā!”

²⁰ Un sieva pateica man, viņa pateica man kaut ko tādu, ka es nodomāju: “Tad kāda gan jēga ir braukt uz šejieni? Kāpēc tu esi atstājis mājas un atbraucis šurp?”

²¹ Tad es sacīju: “Lūk, kas tas ir. Galu galā, kaut arī tas viss, protams, ir vairumā, taču tur ir neliels mazumiņš. Cik daudz uzticamas lūgšanas tur devās augšup vakar vakarā pirms došanās uz dievkalpojumu?”

²² Un Viņš bija tik labs pret mums, ka draudzes bija pārpildītas vēl pirms saulrieta, ka pat apkārtējos pagalmos nebija vietas. Un tās organizācijas un pārējie, un Tas Kungs izlēja Savu Garu un viņus svētīja. Un es nevienu asu stūri neapgāju, vienkārši devu viņiem Evanģēliju. Un reizēm, protams, tas bija diezgan skarbi, taču citādāk es nemāku. Šeit tas ir skarbi. Bet uz Tiesas Sola, kur mums nāksies nostāties, būs vēl skarbāk. Tāpēc kopumā tas bija brīnišķīgs laiks. Un mēs gribam pateikties tai draudzei par lūgšanām un, ka jūs mūs atbalstāt, un—un palīdzat būt mums pie krusta.

²³ Un pēc tam, atgriezoties šurp mājās, un es grasījos šajā rītā, iespējams, palūgt par dažiem slimajiem. Man rindā gaida daudzas pārrunas, dažas no tām, kuras ir ieliktas pāris pēdējās dienās, kopš esmu šeit, ir gaidījušas jau mēnešus, kopš es aizbraucu. Tāpēc viņi centās tos sameklēt un atvest, cik ātri vien iespējams, savākt viņus no dažādām vietām, kur tie atrodas.

²⁴ Ja Dievs dos, vēl pēc apmēram divām nedēļām es došos uz Tūsonu, tas ir, vēl vairāk uz dienvidiem. Un tā, šajā reizē uzņēmēji, nu, jūs varat palūgt par šo. . .Man nekad nepatīk kaut ko darīt, pirms es nebūšu pārliecināts, ka tā ir Tā Kunga griba. Lūk, nākošais saiets būs Modesto un pēc tam no turienes Vašingtonā, Vašingtonas štatā, un Ķīrihē, tad Palestīnā un pēc tam Dienvidāfrikā. Un tas viss notiks laikā no šī brīža līdz jūnijam. Un es esmu ielūgts kā runātājs uz visiem šiem saietiem. Un varbūt man parādisies iespēja atkal nokļūt Dienvidāfrikā.

Viņi aicina, katru mēnesi mēs saņemam ielūgumus. Taču, ja viens. . .

²⁵ Tur ir liela šķelšanās draudzēs, vasarsvētku draudzēs. Un, ja tu dodies pie vieniem, tad pārējie nekādās darišanās neielaidiesies. Un viņi savstarpēji nesadarbosies, tāpēc es jau kādus piecus gadus vienkārši atturoš, bet manā sirdī ir aicinājums braukt. Un tagad, iespējams, ja šie uzņēmēji mani ielūgs, tad ar to pietiks, lai saņemtu atzišanu, redziet, no abām pusēm, un tādejādi tas viņiem visiem liks saskaņoties. Viņiem visiem būs tajā jāsadarbojas, jo tur ir finansiālas vajadzības viņu—viņu draudzēm, tāpēc viņiem būs jāatnāk, lai glābtu savu reputāciju, saprotiet. Un tā, varbūt tā būs Tā Kunga griba, lai nu kā, es nezinu. Tas izklausās labi, taču es nezinu.

²⁶ Un vēl, šogad brālis Borders iedeva man maršruta plānu jeb ielūgumus. Un, godīgi, tā bija kā grāmata, divas reizes biežāka par šo, ar ielūgumiem no visurienes, kas nāca kopš pēdējiem Ziemassvētkiem. Cilvēka prātam to visu atrisināt nav iespējams, tāpēc es nevienu no tiem nepieņēmu. Es vienkārši grasos novadīt vienu sanāksmi un gaidīt, un skatīties, kur Tas Kungs teiks man no turienes doties, tad es braukšu uz nākamo un pēc tam uz nākamo, it visur, kur Viņš teiks man braukt. Tāpēc lūdziet par mani.

²⁷ Es atceros, pagājušajā gadā, tur ar brāli. . .tas ir, ar māsu Koksu, kad brālis Arganbraits bija aicinājis mani doties tajā braucienā uz Ankoridžu. Kā būtu, ja es būtu braucis, tik vien kā iedomājoties, ka viss ir kārtībā?

²⁸ Lūk, es par to prātoju, par *iedomāšanos*, es sludināju par šo tēmu. Kad es tur devos, es sacīju tiem puisiem, kas veic ierakstu: “Neveiciet nekādus ierakstus. Neņemiet lentes, es sludināšu tās pašas tēmas, ko šeit.” Manuprāt, es sludināju vienu no tām, kuras sludināju šeit, visas pārējās bija jaunas. Un brālis Magairs tās visas ierakstīja.

²⁹ Iedomāšanās. Tāpēc, ja es būtu braucis uz turieni *iedomājoties*, tad droši vien būtu citādāk, nekā tas sanāca, vīzija nepiepildītos. Taču vīzija piepildījās, un jūs visi to zināt, kā Tas Kungs patiešām svētīja.

³⁰ Un tā, ir vēl viena lieta, kas jau ilgu laiku man ir uz sirds. Draudzē, lūdziet par to. Jūs visi šeit zināt, ka jau kopš mazotnes es nekad neesmu bijis apmierināts šajā apvidū. Visa mana sirds vienmēr ir ilgojusies pēc Rietumiem. Un es atceros, kad es pļāvu zālienu savai sievasmātei tajā vietā, kas bija. . .kas šeit piederēja draudzei, tajā vietā. Es biju apsēdies uz pakāpieniem, un Svētais Gars uz mani runāja, Viņš sacīja: “Es turpmāk vairs nevarēšu tevi svētīt, kamēr tu Man pilnībā nepakļausies kā Ābrahāms.” Redzat? Bet Ābrahāms, Dievs pateica viņam atdalīties un iet pašam. Bet, kad viņš to izdarīja, viņš paņēma līdzi savu tēvu un savu brāļadēlu. Un tikai tad, kad Ābrahāms pilnībā pakļāvās

Dievam, tad pilnībā piepildījās tas, ko Dievs bija viņam apsolījis. Un šīs saites, viena no galvenajām saitēm, kas mani šeit turēja, bija mana māte. Jūs to zināt. Un tagad mamma ir prom, lai būtu kopā ar Kungu Jēzu. Un es—es nezinu, kurp doties, ko darīt, tāpēc lūdziet par mani.

³¹ Lūk, brālis Nevils, es uzkāpu uz platformas, es nodomāju: “Nu, es tur iznākšu.” Kāds mani satika un pateica: “Ak, šodien vakarā būs daudz kalpošanu.” Sacīja: “Ir paredzēta sludināšanas kalpošanu, dziedāšanas kalpošanu, lūgšanu kalpošanu, un pēc tam būs ziedojumu vākšana, un pēc tam teica, ka viņiem būs—būs kāju mazgāšana, vakarēdiens un ūdens kristības.”

³² Es nodomāju: “Nabaga brālis! Ak! Ak, tas viss, es zinu, kas tas ir, jā, turklāt vēl pēc tādas smagas rita sludināšanas.” Un tā, es nodomāju: “Es tur klusiņām pieiešu, varbūt viņš gribēs, lai es pasniedzu vakarēdienu.”

³³ Un viņš sacīja: “Vai šovakar tu nevarētu mums runāt, ja jūti vadību?” Tāpēc es zinu, ko tas nozīmē. Tāpēc tad es atgriezos un paņēmu Rakstus un dažas piezīmes, un varbūt Tas Kungs man palīdzēs jums nodot patiešām īsu Vēstījumu uz kādām četrām stundām, un pēc tam mums būs tā—tā kāju mazgāšana, un tad vakarēdiens. Un tad, un, ak, es, varbūt es beigšu ātrāk. Nē, es vienkārši jūs ķircinu. Apmēram divdesmit, trīsdesmit minūtes, un tad mums būs kristības, kāju-. . . Kas būs pēc tam, vai vakarēdiens? Pēc tam būs vakarēdiens, tad kristības.

³⁴ Lūk, mēs priecājamies, ka jūs tiksit kristīti. Un tā, ja Dievs dos un tas būs Viņam tikami, un ja draudzes ganam un cilvēkiem nekas nebūs preti, tad nākamās svētdienas ritā es būšu šeit, lai lūgtu par slimajiem un runātu, ja Kungs tā gribēs, nākamajā svētdienā, jo, iespējams, aiznākošajā svētdienā es atkal būšu prom. Un tagad, kad es esmu šeit, man patīk šeit atnākt un—un runāt, jo mēs sadarbojamies kā brāļi, un brālis Nevils un es šeit, un mēs—mēs milam viens otru, un mēs—mēs—mēs gribam būt tuvumā un palīdzēt viens otram kā . . .

³⁵ Tas izklausās zaimojoši, bet es ceru, ka jums tas šādi neizklausīsies, misters Karijs reiz pateica, viņš. . . Es piedalījos kampaņā, tirgoju kāda uzņēmuma spuldzes. Un viņš nopirka milzīgu daudzumu spuldžu, kuras viņam pietiktu četriem vai pieciem gadiem, bet es savukārt nopirku no viņa Fordu. Viņš sacīja: “Billij, manuprāt mēs vienkārši kasām viens otram muguru.” Tāpēc tas, nu, vienkārši palīdzība istajā laikā. Tāpēc tas—tas ir pareizi. Mēs zinām, kā atnākt viens otram palīgā un kā palīdzēt viens otram.

³⁶ Un tā, tagad pievērsīsimies nopietnajai daļai, un, ja es nekļūdos, manuprāt, es redzu brāli Bileru tur aizmugurē, vēl vienu brāli, kalpotāju. Un šodien, kad es gāju garām, tur pagalmā stāvēja brālis Džūnijs Džeksons ar brāli Kriču. Vai viņi

šeit kādreiz kalpo? Kristību kalpošana, skaidrs. Labi, mēs varam sagādāt ūdeni, ja viņiem ir kandidāti. Mums—mums ir ūdens, labi.

³⁷ Tāpēc, tā kā mums būs vakarēdiens, es iedomājos, ka būtu labi, ja es kādas pāris minūtes parunātu par vakarēdienu.

³⁸ Un tā, pirms mēs vērsisimies pie Vārda, tagad noliksim malā visu un visus mūsu bērnišķīgos un jauneklīgos izgājienus, un— un ar lūgšanu tuvosimies Dieva Klātbūtnē. Lūgsim. Tagad, kad mūsu galvas ir noliektas, un es ceru, ka tādas ir arī mūsu sirdis, vai šeit ir kāds lūgums, kas būtu. . . jūs gribētu, lai tas tiek darīts zināms Dievam, un gribētu, lai es pieminu jūs Dieva priekšā, tad dariet to zināmu, paceļot savu roku pretim Dievam. Dievs atbildēs uz katra lūgumu.

³⁹ Visuvarenais Dievs, mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs, Kurš augšāmcēli Viņu no miroņiem un nosēdināja Viņu pie Majestātes labās rokas, būdams vienmēr dzīvs, lai varētu veikt aizbildniecību, pamatojoties uz mūsu ticību tam, ko Viņš ir izdarījis mūsu dēļ, un apliecināt, ka tā tas ir. Mēs lūdzam, Kungs Dievs, lai šovakar, lai Tu piedod mūsu grēkus. Ak, mēs gribam palikt zem Asinīm visu laiku, jo mēs nezinām, kas tieši var notikt. Viss ir gatavs beigties, mēs jūtam, Kungs, ka Tā Kunga atnākšana ir tuvu. Un mēs gatavojamies doties ceļā. Bet, kad mēs domājam par došanos ceļā, mums būtu jāpadomā par čemodāniem un—un par papildus apģērbu un papildus apaviem. Bet cik daudz citādāks ir šis ceļojums! Tā nav sapakošana; tā ir izpakošana, nolikšana malā. Kā Tavs varenais kalps Pāvils sacīja Vēstulē Ebrejiem 12. nodaļā: “Mēs noliekam malā visu smagumu un neticību, kas tik viegli mūs sapin, lai mēs varētu ar pacietību skriet mums priekšā noliktajā sacīkstē.”

⁴⁰ Un mēs tagad nevaram pravietot neko labu šai mūsdienu pasaulei. Vienīgais, ko mēs caur Garu varam pravietot, ir katastrofas, nelaimes, zemestrīces, lieli paisuma viļņi, saules un mēness gaismas zudumu, draudze Lāodikejas periodā, Kristus aiz durvim klauvē, lai ienāktu. Ak, Dievs! Tieši tāpat kā Miha senatnē, kā gan viņš būtu varējis svētīt Ahabu, kad pravietojums bija pret viņu? Kad tas lielais, varenais kalps pravietis Ēlija atnāca pie viņa, un, tā kā viņš bija atņēmis dzīvību tam nevainīgajam vīram, Nabotam, tāpēc viņš sacīja: “Suņi laizis tavas asinis.” Tādējādi, kā gan Miha varēja pravietot kaut ko labu?

⁴¹ Kā gan ar Garu piepildīti šodienas bērni var pravietot kaut ko labu grēcīgiem, vienaldzīgiem cilvēkiem, kuri ir atstājuši To Kungu ārpusē? Ak, Dievs, mēs redzam tikai to, ka priekšā ir tiesas skarbums. Un mēs kliedzam tiem, kuriem nav taisnība: “Bēdziet pie Tā Kunga, jo Viņš ir tā Klints izvārguša zemē! Viņš ir tas Patvērums vētras laikā. Un Tā Kunga Vārds ir Spēcīgs Tornis, un taisnais dodas Turp un tiek pasargāts.” Kā mēs aizdomājamies par tām lielajām uzceltajām glābšanas pilsētām,

un, kad tā cilvēka vajātājs...bet nokļūstot tajā tornī, cilvēks bija drošībā, neviens nevarēja viņu aizskart. Ak, Dievs, ļauj mums skriet un steigties pie Tā Kunga, jo Viņš ir mūsu Patvērum un mūsu Spēks, un vienmēr rodama palīdzība bēdu laikā. Un tā, it kā skatoties ar ērgļa acīm, nepatīkšanas tuvojas, mākoņi savelkas, tiesas pārkonī un zibeņi dārd virs zemes, mēs zinām, ka tuvojas vētra.

⁴² Šovakar, Kungs, mēs lūdzam par tiem, kuri šeit ir pacēlušī savas rokas. Es nezinu, ko viņi grib, Tēvs, Tu zini. Es lūdzu, lai Tu dāvā viņu dārgajām dvēselēm visu to, kāpēc tika paceltas šīs rokas. Dāvā to, Kungs. Dziedini slimos. Nomierini nogurušos. Dāvā prieku nomāktajiem. Dāvā mieru nogurušajiem, barību izsalkušajiem, dzeramo izslāpušajiem, prieku noskumušajiem, spēku draudzei. Kungs, parādi Jēzu mūsu vidū šovakar, kad mēs gatavojamies ēst vakarēdienu, kas attēlo Viņa laužto ķermeni. Mēs lūdzam, Kungs, lai Viņš atnāk pie mums apbrīnojamā veidā.

⁴³ Svēti šo mazo sanāksmi, tās iemiļoto ganu, mūsu brāli Nevilu un viņa ģimeni, un diakonus, pilnvarotos un katru cilvēku, kas atrodas šeit. Svēti pārējos, Kungs, it visur pasaulē, kuri ar prieku gaida Tā Kunga atnākšanu, lukturi ir sakārtoti un skursteņi iztīrīti, un Evaņģēlija Gaisma spīd tumšās vietās.

⁴⁴ Tagad palidzi man, Kungs, kad runāšu šos nedaudzos Vārdus. Un svēti to, kad mēs to lasīsim, un dāvā mums kontekstu, jo mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Amen.

⁴⁵ Tagad mēs varam pievērsties Bībelei, Jāņa Evaņģēlija 6. nodaļai, un būtu labi, ja katrs no mums, kad pārnāksim mājās, izlasītu šo nodaļu. Es gribētu izlasīt, sākot ar 47. pantu līdz 59. ieskaitot, lai mums vienkārši būtu kāds teksts tēmai: *Vakarēdiens*.

Šeit Jēzus runā svētku laikā. Tas bija lielisks laiks, tie svētki. Viņi dzēra ūdeni no klints, lai attēlotu to Klinti, kas bija tuksnesī. Un viņi ēda, pieminot to mannu, kas bija kritusi pirms daudziem simtiem gadu. Tie bija vienkārši pashā svētki, kādi šovakar ir mums.

Patiesi, patiesi Es jums saku: kas Man tic, tam ir mūžīgā dzīvība.

Es esmu tā dzīvības maize.

Jūsu tēvi ir ēduši mannu tuksnesī, bet ir nomiruši.

Maize, kas no debesīm nāk, ir tāda, ka tas, kas no viņas ēd, nemirst.

Es esmu dzīvā maize, kas nākusi no debesīm: kas ēdis no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi, un maize, ko Es došu, ir Mana miesa, kas dota par pasaules dzīvību.

Tad jūdi savā starpā sāka strīdēties, sacīdami: Kā Viņš mums var dot ēst Savu miesu?

Bet Jēzus tiem sacīja: Patiesi, patiesi Es jums saku: ja jūs neēdat Cilvēka Dēla miesu un nedzerat Viņa asinis, jums dzīvības nav sevī.

Kas bauda Manu miesu un dzer Manas asinis, tam ir mūžīgā dzīvība, un Es to uzcelšu pastarā dienā.

Jo Mana miesa ir patiess ēdiens un Manas asinis ir patiess dzēriens.

Kas Manu miesu bauda un Manas asinis dzer, paliek Manī, un Es viņā.

Itin kā Mani sūtījis dzīvais Tēvs, un Es esmu dzīvs Tēvā, tāpat arī tas, kas Mani bauda, būs dzīvs Manī.

Tāda ir tā maize, kas nākusi no debesīm, ne tāda, kādu ēduši mūsu tēvi, jo tie ir miruši, bet, kas bauda . . . šo maizi, tas dzīvos mūžīgi.

To Viņš sacīja, mācīdams sinagogā Kapernaumā.

⁴⁶ Lai Tas Kungs svēti Savu Vārdu. Es vēlos tikai dažas minūtes parunāt par: *Vakarēdienu*. Ko nozīmē vārds *vakarēdiens* [Komūnija—Tulk.]? *Komūnija* nozīmē “sarunāties”. Piedalīties. . . *Komūnija* patiesībā nozīmē “būt sadraudzībā, sarunāties vienam ar otru”. Ja tu runā ar kādu pa telefonu, tad jums ir dialogs, jūs esat komūnijā viens ar otru. Un, ja mēs aiziesim malīņā un nostāsimies tur zāles galā, kāds cilvēks ar draudzes ganu vai jebkuri divi cilvēki, tad viņi būs komunikācijā viens ar otru.

⁴⁷ Lūk, jūs neesat komūnijā caur radio vai televīziju, jo jūs nevarat atbildēt. Taču, kad. . . Jūs varat to darīt pa telefonu, jo jūs komunicējat viens ar otru, tas nav vienpusēji. Tas ir. . . Es nevaru komunicēt ar jums tagad, tāpēc ka jūs neatbildat. Lūk, tādējādi tas nav atnākt un dzirdēt, kā kalpotājs saka savu vēstījumu. Ne tāda ir sanāksšana kopā, lai komunicētu. Tā nebūtu komūnija. . . Ja tu atnāc, lai vienkārši būtu komūnijā ar kalpotāju vai jebkuru citu cilvēku, tad tu pasauksi viņu malīņā un komunicēsi ar viņu vai viņu.

⁴⁸ Bet lūk, kāpēc mēs piedalāmies vakarēdienā: lai katrs no mums kā indivīds būtu komūnijā ar Kristu. Lūk, kas ir komūnija. Tāpēc komūnija nav tas, ka runā tikai *viens* vai ka runājam tikai mēs, bet gaidīt un saprast, ko mums atbild Viņš.

⁴⁹ Lūk, kur ļoti bieži mēs pieļaujam mūsu lielās kļūdas, kad mēs esam vienīgie runātāji un negaidām, un nedodam Viņam iespēju mums atbildēt. Reizēm mēs ejam, sakām: “Kungs, es gribētu, lai Tu izdari *to un to* un arī *to un to*, āmen,” un pieceļamies un aizejam. Lūk, tā patiesībā nav komūnija. Tas ir atnākt un paprasīt palīdzību. Taču, kad tu paliec pietiekami ilgi, līdz Viņš tev atbild, lūk, kur tev ir komūnija, tu esi komunikācijā ar To Kungu. Lūk, lai būtu komunikācijā, ļoti svarīgi ir būt

vienisprātis, jums ir jābūt vienisprātis par kaut kādām lietām. Un ir divaini, ka reizēm, kad mums ir tās lietas. . .

⁵⁰ Ēšana ar to ir saistīta. Lūk, paskatieties uz biznesmeņiem, kad viņi grib veikt kādu darījumu, viņi ielūdz to cilvēku kaut kur papusdienot. Un pēc tam, kad viņi ir apsēdušies un paēduši, tad viņi viens ar otru sarunājas. Labs pārdevējs parasti nerunās ar cilvēku, kas ir tukšā dūšā. Ir labāk pagaidīt, līdz viņš jutīsies labi, un pēc tam, kad viņš būs paēdis savas brokastis. Viņš tur neies un neraus viņu ārā no gultas, un nestāstīs par to, ko tas grib tam pārdot, bet pagaidīs, līdz tas pabrokastos un—un būs pareizajā stāvoklī.

⁵¹ Reiz, kad es sludināju par sievieti, kura mazgāja Jēzum kājas, es to runāju Kanādā, sacīju, ka tad, kad pie kāda cilvēka atnāca ciemiņš, tad šim cilvēkam bija jāiziet cauri noteiktiem procesiem, pirms viņi patiešām jūta, ka ir pienācis laiks ciemoties jeb komūnijai. Ciemošanās ir komunikācija. Lūk, viņi nāca pie. . . Ielūgtais, sākumā ir vajadzīgs, lai tevi ielūdz. Pēc tam tu piegāji pie durvīm, un sulainis nomazgāja tev kājas, jo ceļošana, tur uz ceļa bija smakas no—no dzīvniekiem un viss pārējais. Viņi visi. . . cilvēki gāja pa vienu ceļu kopā ar dzīvniekiem, un—un tāpēc tur bija smakas un putekli, un tas viss nosēdās uz palestīniešu drēbēm un pielipa sviedrainajām kājām, un un nenosegtās sejas, un—un pie rokām. Un—un viņi tika apturēti durvis, to darīja sulainis, un viņu kājas tika nomazgātas. Un tad cits virs tur stāvēja ar divienu alabastra trauku, un no šī alabastra trauka nedaudz uzlēja uz rokām, un viņi to, lūk *šādi* izsmērēja, un—un izsmērēja pa visu seju, pēc tam ņēma divienu un noslaucījās. Tas aizvāca visus netirumus un smaku. Un tā sastāvā bija kaut kas, kas atsvaidzināja, kā mentols, un no tā viņi jutās labāk.

⁵² Un pēc tam, kad viņi ienāca, ne jau netirās korpēs pa tiem skaistajiem paklājiem, viņiem bija tādas kā, līdzīgas mājas čībām, un viņi ienāca. Un tad šis—šis viesis ienāca, un—un tad saimnieks sveicināja viņus ar skūpstu. Un, saprotiet, tu taču negribētu, lai saimnieks tev skūpsta, ja tu slikti smakotu. Tev taču negribētos staigāt pa tiem paklājiem, ja tu esi netirs. Un tad saimnieks sveicina tevi ar skūpstu, un tad tu esi jau kā viens no mājiniekiem.

⁵³ Un, lūk, tieši tā ir pie Dieva. Pirms mēs patiešām esam gatavi komūnijai ar Dievu, mums sākumā ir jābūt nomazgātiem ar Vārda ūdeni. Nošķiršanās, nošķiršanas ūdeņi, kas nošķir mūs no mūsu grēkiem. Lūk, pirmkārt, jūs nevarat runāt ar Dievu un jūs nevarat būt komūnijā ar Dievu, kad ir. . . Pirmkārt, tev ir jānožēlo tas, ko tu esi izdarījis, jo tu nevari ticēt pareizi, kamēr tu nebūsi nožēlojis: “Kungs, piedod manu neticību.” Saprotat? “Piedod manu neticību.” Sākumā tev ir jāatgriežas no grēkiem. Un, kad tu nožēlo, tad tu esi. . . tavi bijušie grēki ir piedoti, tad tu

jau esi kandidāts kristībā. Lūk, tad Viņš apsolīja Svēto Garu, pēc kristībā.

⁵⁴ Un tā, lieta tāda, ka šajā komunikācijā, mēs redzam, ka tā bija saistīta arī ar kāju mazgāšanu un pārējo, lai nomazgātu mūsu kājas, kā Svētā Gara tirības simbols.

⁵⁵ Un tā, un vēl tur ir jābūt abpusējām jūtām. Ja tu dusmojies uz savu—savu namatēvu, tad jūs—jūs nevarat komunicēt. Nē, jūs—jūs to nevarat, jo tu neesi vienisprātis ar viņu. Taču, ja jūs esat vienisprātis, tad jūs varat būt komūnijā. Tāpēc, lūk, kā tas ir, kad mēs nākam pie Tā Kunga galda, mums ir jābūt vienisprātis ar Viņa Vārdu. Saprotat? Mums ir jābūt dzimušiem no augšas, Dieva Gars mūsos saka “āmen” uz katru Vārdu, ko Viņš ir uzrakstījis, tad mēs varam būt komūnijā ar Viņu.

⁵⁶ Tas mums ir no Dieva, ja mūsu sirdis mūs nenosoda, tad mēs esam Dieva labvēlībā. Mēs zinām, ka saņemam to, ko prasījām un lūdzām, jo mūsu sirdis mūs nenosoda. Lūk, ja Dievs saka mums, ka mums ir jābūt dzimušiem no augšas, bet mēs neesam saņēmuši šo atdzimšanu, tad mēs nebūsim isti pārliecināti iet un prasīt kaut ko Viņam, saprotiet, jo mēs zinām, ka mēs neesam piepildījuši Viņa prasības. Tad atliek tikai grēku nožēlas lūgšana. Taču, kad mēs esam sadraudzībā ar Viņu, mēs sarunājamies, tas rada komūniju.

⁵⁷ Un tā, tieši šādu vakarēdiena nozīmi es vēlētos nedaudz izskaidrot. Lūk, mēs pieņemam, ka tas, ko mēs saucam par *vakarēdienu*, ir maize un vīns. Lūk, tas ir tik nepareizi izskaidrots, ka nav pat nekāda labuma par to runāt. Ak, daudzu gadu laikā tas ir tik ļoti sagrozīts! Tas vairs patiesībā nav vakarēdiens, tā ir tikai baušļa ievērošana. Saprotat? Lūk, mēs to saucam par komūniju, jo tas nāk no katoļu asociācijas, ka ir “svētā eiharistija, kas ir burtisks Kunga Jēzus ķermenis”. Bet tas taču nav Kunga Jēzus ķermenis! Tā ir tikai Viņa ķermeņa pieminēšana.

⁵⁸ Un man ir vienalga, cik daudzi priesteri vai sludinātāji, vai kas tur vēl to svēti, tā joprojām ir maize un vīns. Nekāds priesteris, kad mēs . . . viņi mums stāsta, ka: “Dievam ir pienākums uzklaut priesteri, kad tas pārvērš komūniju,” to, ko viņi sauc par komūniju, “eiharistiju burtiskā Kunga Jēzus ķermenī. Tad ticīgais to paņem, un tā ir komūnija.” Tas nav pareizi!

⁵⁹ *Komūnija* nozīmē “sarunāties, komunicēt, kad tu vari ar kādu runāt un saņemt no viņa atbildi.” Lūk, kas ir komūnija. Vafele nevar atbildēt. Tāpēc patiesībā istā komūnija ir tad, kad Svētais Gars atbild. Kad tu Viņam jautā, tad Viņš atbild, tāda ir pareizā komūnija. *Šī* ir pieminēšana, lai atcerētos . . . Viņa krustā sišanu un Viņa augšamcelšanos, un nevis komūnija. Mēs to tā saucam, taču tas tā nav. Tas nāk no katoļu baznīcas, kur ņem

to vafeli, kā mēs nesem to pēc kārtas izskatījām un runājām par tēmu *Pagānisms pret kristietību*.

⁶⁰ “Nu, šī mazā, apaļā vafelite ir burtisks Kristus ķermenis.” Lūk, katoļu baznīca tam tic. Vai esat ievērojuši, ka, šķērsojot baznīcu, viņi pārkrustās, pieskaras savai cepurei un tā tālāk? Tas nav baznīcas dēļ, bet tur atrodas tā vafele, “tas ķermenis, ko priesteris ir pārvērtis no vafeles par burtisku Kristus ķermeni,” un kuru var aizvilkt žurkas un peles. Nu, jūs nevarat, nevarat būt veselā prātā un domāt, ka maizes gabals ir Kunga Jēzus ķermenis! Tas nevar būt.

⁶¹ *Komūnija* nozīmē “runāt un saņemt atbildi, kāds, ar ko tu runā.” Jau pats vārds *komūnija* nozīmē “runāt ar” jeb “biedroties ar kādu, kas tev atbild”. Un Dievs tev atbild, komūnija. Bet tā joprojām ir maize un vīns, tas, ko mēs saucam par *komūniju*.

⁶² Lūk, kā es lasīju, Jēzus šeit sacīja: “Mans ķermenis ir ēdiens un dzēriens, Manas Asinis, ķermenis un Asinis ir ēdiens un dzēriens.”

⁶³ Un tā, mēs gribam domāt par Jēzu un apvienoties ar Viņu, kāds Viņš bija. Kas ir Viņa ķermenis? Kas ir šis Kristus ķermenis? Tas ir ticīgo ķermenis, kuri ir savienājušies ar Viņu Svētajā Garā. Nevis kāds elks, nevis kāds maizes gabals, bet Gars, kas ir tā ticīgā sirdī, un viņi ir kopā sadraudzībā, kad cilvēks un Dievs var sarunāties viens ar otru, Dieva dēli un meitas. Pateicoties izlietajām Asinīm, mirstīgais cilvēks saņēma izpirkšanu no grēka, un šis vīrietis un šī sieviete, puisēns vai meitenīte, kuri ir sadraudzībā ar Kristu, ir komūnijā ar Viņu, ķermenis.

⁶⁴ Tāpat kā vīrs un sieva apsežās un visu pārrunā, vai arī puisis un viņa draudzene, Kristus un Viņa Draudze ir kopējā komunikācijā. Lūk, kāpēc mēs varam dzirdēt no Viņa un redzēt nākotni, pirms tā istenojas, un varam nekļūdiģi pateikt to, kas būs, jo mēs esam komūnijā ar Dievu, Kurš tur Mūžību Savā rokā. Komūnijā viens ar otru, Kristus Ķermenis, noslēpumainais, garīgais Kristus Ķermenis. Nevis sadraudzībā ar kaut kādiem elkiem vai maizēm, vai vīnu, bet gan garīgā veidā.

⁶⁵ Lūk, to pašu sacīja Jēzus. Paskatieties Jāņa Evaņģēlija 4. nodaļu, saruna ar to sievieti pie akas, viņa runāja par to šādi: “Mūsu tēvi dzēra no šī avota un izraka šo aku, Jēkabs, un—un deva šo ūdeni saviem bērniem un saviem lopiem, bet Tu saki: ‘Pielūdziet *noteiktā* pilsētā,’ bet citi saka: ‘Uz šī kalna.’”

⁶⁶ Bet Jēzus tikai—tikai sacīja: “Acumirkli! Mēs esam ebreji un mēs saprotam, kas tas ir, ko nozīmē pielūgums. Taču paklausies, lūk ko, sieviete. Nāk stunda un ir jau klāt, kad istie dievlūdžēji pielūgs Dievu Garā un Patiesībā. ‘Tavs Vārds ir Patiesība.’ Un Tēvs meklē tādus, kas pielūgs Viņu Garā un Vārdā, Patiesībā. ‘Tavs Vārds ir Patiesība.’” Un tā, Viņš pateica to tai sievietei.

⁶⁷ Redziet, Kristus...Dievs ir Gars. *Kristus* nozīmē "svaiditais, cilvēks, kuru ir svaidījis Dievs", un tas padarīja Viņu par Kristu. Lūk, Kristus sacīja: "Es esmu Ēdiens un Dzēriens." Nevis vafele, nevis vafele, kuru mēs te ēdam. Tas nav Kristus. Tas vīns, ko mēs dzeram pie altāra, nav Kristus. Tas simbolizē Viņu, pārnestā nozīmē. Bet Kristus ir Svētais Gars, svaidījums, kas ir uz Draudzes, lūk, kas ir šis Ēdiens un Dzēriens.

⁶⁸ Vislielākās raudas, kādas var izdzirdēt šajā pasaulē, es ceru, ka neviens no jums to nav dzirdējis, bet, ja kādreiz esat, tad nav raudu, kas lidzinātos bada asarām. Kad redzi māti ar mazulīti, un viņa ir tik vāja, ka nespēj paiet, un mazulītis mirst, viņa vēders ir uzpūties no bada, dzirdēt tās elsas, kas nāk no mātes sirds, redzēt to mazuli ar iekritušajiem vaigiem, palikuši tikai kauli un āda, un viņa mazās smaganas spīd cauri, un viņu tikpat kā nevar dzirdēt, actiņas izvalbijušās. Nav tādu elsu, kas lidzinātos izsalkušā un izslāpušā elsām.

⁶⁹ Tur tuksnešos, cik daudz cilvēku ir zaudējuši savu dzīvību slāpju dēļ! Daudzi stāsti, es visu nakti varētu jums stāstīt patiesus stāstus par tuksnesi. Kā tas ir, kad tu nonāc... kad tev ir slāpes, kā velns parāda tev mirāžu. Jūs esat tās redzējuši arī šeit, nav jābrauc uz Rietumiem, lai tās redzētu. Ej pa ceļu, un izskatās, it kā uz ceļa būtu ūdens. To ir redzējis katrs šoferis, un kas ir bijis uz lielceļa. Tas ir neists, mirāža. Lūk, pirms kāda laika, varbūt pirms kādiem trim vai četriem gadiem, es lasīju, kā dažas pīles, kas šķērsoja valsti, ieraudzīja mirāžu un nokrita uz ceļa, domādamas, ka nolaižas ūdeni. Tās vienkārši nosītas, ietriecās cietajā ceļā, domādamas, ka nolaižas ūdeni, mirāža.

⁷⁰ Cik bieži tieši to cilvēkiem ir darījis velns, dod viņiem viltojumu, mirāžu, kur nebija nekā, kā vien kaut kas izdomāts. Tik daudziem cilvēkiem šodien ir iedomāta reliģija, mēģina kaut ko izfantazēt vai izkļūties, ka tur kaut kas ir, kaut arī tā nav! Kā teica tā misionāre, ka viņa gaidīja, līdz viņa bija pārliecināta. Labāk tā darīt arī mums. Jūs nevarēsiet atgriezties un pamēģināt vēlreiz. Jums ir viena iespēja un jums ir Projekts, tāpēc ir labāk precīzi atbilst prasībām.

⁷¹ Bada sauciens, paklausieties, tas ir stiprs sauciens, jo tas ir ciešanu pilns. Cilvēks mirst. Un, ak, ja vien mēs spētu nonākt līdz tādām stāvoklim, ja šī valsts spētu nonākt līdz tādām stāvoklim, kad tā būtu šādi izbadējusies pēc Dieva! Tas ir briesmīgāks bads nekā fiziskais bads tādās valstīs kā Indija, šī valsts mirst no garīgā bada. Taču, kad tu ļoti ilgi esi badojies, tad nonāk līdz tam, kad tu vairs nezini, ka esi izsalcis.

⁷² Tieši tā notiek ar nosalšanu. Kad tu stipri salsti, kļūst tik auksti, ka pēc kāda britiņa tev kļūst silti. Un, kad tā notiek, tu mirsti! Lūk, kas notiek šodien. Draudzes kļūst tik aukstas, ka sāk nosalt, taču domā, ka ir siltas, pateicoties locekļu skaitam, taču viņi garīgi mirst. Mirst! Viņi to nezina. Galu galā viņš

apguļās, lai pagulētu, un ar to viss beidzas. Viņš vairs nekad nepamostas, jo viņa asinis vēnās ir sasalušas.

⁷³ Lūk, slāpes. Jēzus sacīja: “Manas Asinis ir istis dzēriens.” Ja jūs esat izslāpuši pēc Dzīvības, izslāpuši pēc Dzīvības, Jēzum ir tas vienīgais ūdens, kas var dzesēt tās slāpes. “Nāciet pie Manis visi, kas esat nopūlējušies un zem smagas nastas.” Atklāsmes grāmatā ir teikts: “Izslāpušais lai nāk pie Dzīvības ūdens avotiem un dzer bez maksas.” Ja vien jūs slāpstat pēc Dzīvības!

⁷⁴ Mēs redzam, ka astronomi paredz, ka kaut kur mēneša pašā sākumā jeb pirmajā daļā, sākot ar otro vai piekto, vai kaut kur šī mēneša laikā, Indijas astronomi paredz, ka pasaule izjuks gabalos. Un Amerikas laikraksti par to smejas. Es neticu, ka pasaule izjuks gabalos, bet es saku, ka uzjautrināties par to nav pareizi. Jo vienā no šim dienām kaut kas notiks, kaut kas līdzīgs tam, kad piecas planētas, Marss, Jupiteris un Venēra un— un pārējās ieies savā—savā. . . Nekā tāda vēl nav bijis. Ak, viņi apgalvo, ka varbūt pirms divdesmit pieciem tūkstošiem gadu, bet kurš gan tur bija un redzēja?

⁷⁵ Es paredzu, ka tam ir kaut kāda garīga nozīme. Es domāju, ka atnāks kaut kas no Dieva, ka tajā laikā tiks atvērta varena Vārda atklāsmē. Atcerieties, viņi apgalvo, ka tad, kad piedzima Jēzus, trīs planētas nostājās vienā rindā. Un šeit ir piecas, un pieci nozīmē žēlastību, žēlastības skaitlis. Trīs ir pilnības skaitlis. Pieci ir žēlastības skaitlis. J-ē-z-u-s, ž-ē-l-a-s-t-i-b-a [Angļu val.: grace—Tulk.], t-i-c-i-b-a [Angļu val.: faith.] un tā tālāk. Žēlastības skaitlis! Dievs sūta draudzei Savu spēku, tā būs Viņa žēlastība, tas nebūs tāpēc, ka cilvēki ir paklausīgi. Un Jesaja sacīja 40. nodaļā, ka: “Sakiet Jeruzālemei, ka tās karš ir beidzies,” kaut arī tā bija vainīga elkdievībā, taču to atsūtīja Dieva žēlastība. Viss, ko mums sūta Dievs, ir Viņa žēlastības, nevis mūsu nopelnu dēļ. Tāpēc, iespējams, tas kaut ko nozīmē. Es paredzu, ka būs pārmaiņas. Es nezinu, kas tas būs, taču es ticu, ka tam ir jānotiek. Mēs šobrīd esam. . . jau pavisam tuvu tam.

⁷⁶ Ja kāds ir izsalcis, lai viņš nāk pie Kristus. Ja kāds ir izslāpis, lai viņš nāk pie Kristus. Viņš veldzē slāpes. Viņš ir Tas, kurš apmierina visas mūsu slāpes un izsalkumu.

⁷⁷ Reiz man pastāstīja kādu stāstu. Varbūt es to jau draudzē esmu stāstījis. Ja esmu stāstījis, tad piedodiet man atkārtoto, taču tas ir tieši vietā. Tur bija viens indiāņu pavadonis jeb tāds kā indiāņu uzraugs. Viņš bija ceļā Navaho reģionā un apmaldījās. Viņu sauca Kois. Un viņš jāja pa taku, pa zvēru taku, un viņš domāja: “Un tā, ja es iešu pa šo taku, es noteikti atradīšu ūdeni.” Un viņa zirgs bija tik izslāpis, ka bija izkāris savu izkaltušo mēli, nāsis tam bija apsārtušas un aplipušas ar smiltīm. Viņa lakats bija pilnīgi sacietējis, viņš bija turējis to uz savas sejas smilšu vētrās, un viņš gāja bojā bez ūdens. Un

viņš vadīja savu zirgu, kad viņš uzdūrās tai takai. Un, kad viņš uzsēdās zirgam mugurā, ieraugot to zveru taku, viņš sacīja: “Tā noteikti aizvedīs mani pie ūdens.” Un tā, viņš uzlēca uz sava zirga un sāka jāt pa taku.

⁷⁸ Un arī zirgs zināja, ka šī taka veda uz ūdeni. Kā Dievs dod instinktu mēmiem dzīvniekiem! Un tas devās uz priekšu pa taku. Pēc kāda laika dažas pēdas novirzījās uz vienu malu no iemītās takas, pavisam nedaudzas. Zirgs gribēja nogriezties tajā virzienā, taču Kois domāja citādāk. Viņš mēģināja to noturēt uz skaidri redzamās takas, un viņš to dzina uz priekšu, bet zirgs negāja. Viņš piecirta piešus, bet zirgs nosprauslējās un gāja citā virzienā. Tas sāka celties pakāļkājās. Tas bija pārāk vājš, lai izmestu viņu no segliem.

⁷⁹ Un tā, viņš atkal piecirta piešus, līdz viņš savainoja zirgu, viņš tik ļoti gribēja tikt pie ūdens, tā viņš paliktu dzīvs, līdz zirgs apstājās, tricēdams un asiņodams. Viņš paskatījās lejup, pavērās lejup, zirgs, lūk, *šādi* tricēja un teju vai nevarēja nostāvēt kājās. Viņš paskatījās uz to lejup un ieraudzīja uz zirga sāna asinis. Viņš bija kristietis. Un viņš pateica savam zirgam, viņš teica: “Es bieži esmu dzirdējis, ka mežonīgie . . . ka dzīvniekiem ir instinkts. Manuprāt, neizskatās, ka tās dažas pēdas, kas tur nogriežas, ved pie ūdens. Izskatās, ka šī te lielā taka aizvedīs turp, kur viņi visu laiku dodas pēc ūdens, taču,” sacīja, “ja jau līdz šim tu esi man bijis uzticīgs, es sekošu tavam instinktām.”

⁸⁰ Ak, es par to aizdomājos, attiecībā uz Kristu! Ceļš uz pazušanu ir ļabi iemīts un ar plakātiem izlīmēts, bet ir kāds šaurs ceļš, kas ved uz Dzīvību. Maz būs to, kas to atradis. Tikai nevis instinkts, bet Svētais Gars pagriezīs tevi sānis pie tā Dzīvības ūdens. Es domāju, ka, ja Tas mani ir droši aizvedis līdz šejieni, tad es Tam sekošu visu atlikušo ceļu.

⁸¹ Pabeigšu stāstu: viņš—viņš nebija nogājis pat pusjūdzi, kad pēkšņi uzticamais zirgs pieveda viņu pie lielas ūdenstilpnes. Zirgs zināja, par ko tas runāja, ko tas gribēja pateikt, šādi uzvedoties ar jātnieku. Viņš tur pienāca. Viņš sacīja, ka viņš lēja zirgam uz purna ūdeni. Viņš peldējās, viņš kļiedza un bļāva, un viņš gavilēja no visa spēka, un aumaļām dzēra ūdeni, kliegdams: “Mēs esam glābti! Mēs esam glābti! Mēs esam glābti!” Un zirgs dzēra un tricēja. Un viņš skatījās uz tā asiņainajiem sāniem, tos klāja rētas no piešiem.

⁸² Un sacīja, ka tieši tad, viņš sacīja . . . izdzirdēja kādu sakām: “Nāc ārā no ūdens.” Viņš paskatījās, un tur stāvēja rētais kovbojs. Un viņš iznāca no ūdens. Viņš sacīja, ka saoda uguns-kuru, un viņš paskatījās, un tur bija apmetusies vīru grupa. Viņi bija devušies izpētes braucienā. Viņi bija atraduši zeltu, un bija atpakaļceļā, un bija apkrāvuši savus zirgus, un bija atnākuši līdz šai ūdenstilpnei un atpūtās, un viņi visi bija piedzērušies.

83 Un viņš stāstīja, ka viņiem cepās medijums, un viņš kopā ar tiem paēda. Un sacīja, viens no tiem sacīja: “Ņem, iedzer.” Viņš pastāstīja viņiem, kas viņš bija, ka viņš ir Džeks Kois, indiāņu pavadonis. Bet tas sacīja: “Labi, tagad ņem, iedzer.”

Viņš sacīja: “Nē,” viņš sacīja, “es nedzeru.”

84 Un tas aizvainoja tos cilvēkus. Tāpēc viņš sacīja: “Tu dzersi to, ko mēs tev dosim!”

Viņš atbildēja: “Nē, es nedzeru.”

85 Tas izstiepa krūzi un sacīja: “Dzer!” Viņi visi bija piedzērušies, ziniet, kādi seši gabali.

Bet viņš sacīja: “Nē, paldies, puīši.”

86 Sacīja: “Ja mūsu cepetis bija pietiekami labs ēšanai, tad mūsu viskijs būs pietiekami labs dzeršanai.”

87 Jūs zināt, kā uzvedas piedzērušie. Bet viņš sacīja: “Nē,” viņš sacīja.

88 Un viņi ielika patronu šautenē un sacīja: “Tūlit tu izdzersi!”

89 Viņš sacīja: “Nē. Nē, es nedzeršu.” Un tas sāka mērķēt ar šauteni. Sacīja: “Nedaudz uzgaidi.” Sacīja: “Man nav bail no nāves.” Viņš sacīja: “Man—man nav bailes mirt.” Viņš sacīja: “Bet pirms nāves es—es gribu jums izstāstīt manu stāstu, kāpēc es nedzeru.” Sacīja: “Es esmu no Kentuki.” Viņš sacīja: “Un reiz no rīta mazā, vecā balķu būdiņā gulēja un mira mana māte, viņa piesauca mani pie savas gultas un sacīja: ‘Džek, tavs tēvs nomira ar kārtīm rokās, uz galda, piedzēries.’ Un sacīja: ‘Nekad nedzer, Džek, lai kas arī notiktu.’” Un sacīja: “Es uzliku savas rokas uz mātes pieres. Un es apsoliju Dievam, būdams desmit gadus vecs puisēns, ka es nekad nedzeršu spirtoto.” Viņš sacīja: “Es nekad neesmu to darījis.” Un sacīja: “Tagad, ja gribi šaut, tad šauj.”

90 Un tas piedzērušais pacēla savu šauteni, un viņam atkal izstiepa krūzi, sacīja: “Ņem, vai es šaušu!” Un tieši tajā brīdī atskanēja šāviens un krūze aizlidoja pa gaisu.

91 Kanjona malā stāvēja kāds kovbojs, rētās, pa viņa vaigiem tecēja asaras. Viņš sacīja: “Džek, arī es esmu no Kentuki. Reiz es devu solījumu savai mātei, bet es lauzu savu solījumu.” Viņš sacīja: “Es gaidīju, līdz visi tie vīri piedzērsies, un es grāsijos pilnīgi visus viņus nogalināt un paņemt to zeltu, kas viņiem bija.” Viņš sacīja: “Bet es esmu bijis dzērājs un darījis nepareizi. Taču,” sacīja, “esmu pārliecināts, ka tad, kad šī šāviena atbalss atskanēja Debesu kanjonos, mana māte dzirdēja, kā es devu solījumu, ka es tā vairs nedarišu.” Un caur Dieva žēlastību viņš tur atveda visus tos vīrus pie Kristus, visus, kas tur atradās.

92 Redzat, lūk, kaut kas par ūdeni, kaut kas par atsvaidzināšanu. Es ar to gribēju pateikt, ka ir jātiek pie ūdens, kad esi izslāpis. Kad nonāc pie ūdens, kad esi izslāpis, tas kaut ko ar tevi izdara.

93 Un tā, Viņš sacīja: “Savu mieru Es jums atstāju. Savu mieru Es jums dodu.” Ne tā, kā šī pasaule jums dod mieru, bet tā kā Viņš dod jums mieru. Viņa miers veldzē mūsu slāpes. Ja mēs ilgojamies pēc miera, tad atsvaidzināsimies iekš Viņa miera, lai zinātu, ka mums ir miers ar Dievu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu. Viņš ir mūsu miera Devējs, kas veldzē mūsu slāpes.

94 Šis pants, kas saka, ka Viņš ir patiess Ēdiens un patiess Dzēriens. Man šeit ir atzīmēts, 57. pants: “Patiess Ēdiens un patiess Dzēriens.” Paklausieties, ko Viņš šeit pateica.

Un tāpat kā dzīvais Tēvs Mani ir sūtījis un Es dzīvoju caur Manu Tēvu, arī tas, kas Mani ēd, caur Mani dzīvos.

95 Citiem vārdiem sakot: “Tēvs Mani sūtīja, un Es dzīvoju no Viņa. Un katram cilvēkam, kas nāk pie Kristus, ir jādzīvo no Kristus.” Ak vai, te nu tas ir, lūk, kas ir komūnija! Lūk, kas ir īstais vakarēdiens, kuru tu atrodi, kad tu dzīvo no Kristus.

96 Lūk, mūsu ķermeņiem, fiziskajiem ķermeņiem, lai izdzīvotu, katru dienu ir vajadzīga barība un dzēriens. Ja mēs katru dienu neuzņemsim ēdienu un dzērienu, tad mūsu ķermenis kļūst vājš. Mēs tā esam izveidoti, ka mums ir vajadzīga barība. Vienas dienas barība nepietiks nākošajai dienai. Tev ir jāēd katru dienu, lai stiprinātu savu mirstīgo būtni. Tu izdzīvosi, taču tu kļūsi vājāks. Un otrajā dienā tu būsi vēl vājāks. Un trešajā dienā tu jau būsi ārkārtīgi vājš.

97 Nu, tieši tā ļoti bieži notiek ar mums garīgajā sfērā. Redziet, mums katru dienu ir jābūt komūnijā ar Kristu. Mums ir jārunā ar Viņu katru dienu. Katru dienu mums ir viss ar Viņu jānokārto. Pāvils sacīja: “Es mirstu katru dienu.” Redzat? “Es katru dienu mirstu; tomēr, ne es dzīvoju, bet mani dzīvo Kristus.” Un tā, ja jau jūsu fiziskajam ķermenim katru dienu ir vajadzīgs ēdiens un dzēriens, lai izdzīvotu, tad jūsu garīgajam ķermenim ir vajadzīga garīgā Barība un vakarēdiens ar To Kungu katru dienu, lai izdzīvotu. Jā. Jēzus sacīja: “Cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no katra Vārda, kas nāk no Dieva mutes.” Tāpēc katru dienu mums ir jāstudē Bibeļe. Daži cilvēki To nestudē vispār. Daži To paņem rokās divas vai trīs reizes gadā. Taču īsts, reāls ticīgais, kurš ir patiešām garīgi veidots, viņš lasa Bibeli katru dienu un runā ar To Kungu. Tā tas ir. [Pārtraukums lentas ierakstā—Tulk.] Viņam tas ir jādara. “Cilvēks nedzīvos no maizes vien, bet no katra Vārda, kas iziet no Dieva mutes.”

98 Lūk, vēl viens iemesls, kāpēc mēs ēdam barību: lai mūsu ķermenis spētu pretoties slimībām. Ja tu neēd, un tavš ķermenis novājē, tad tas ir pakļauts slimībām. Slimības ielauziesies asins sistēmā, un tad ar jums būs beigas. Ja asinis nebūs pietiekami bagātinātas un tīras, tad slimība iekļūs jūsu asins sistēmā. Tāpēc jums ir jāēd laba, barojoša pārtika, lai jums būtu laba asins sistēma. Ja jūs to nedarīsiet, tad jūs esat pakļauti slimībām. Tieši tā notiek ar daudziem kristiešiem.

⁹⁹ Gluži kā siltumnīcas augi. Paņemiet, piemēram, siltumnīcas augus, tiem ir vajadzīga aprūpe. Tie nav pieraduši pie laika apstākļiem. Tie nav pieraduši pie saules gaismas un pārējā, tie bija apsegti un aprūpēti. Tieši tā notiek ar daudziem tā saucamajiem kristiešiem, tie ir siltumnīcas augi. Tā tas ir, baidās no katras garāmejošās vaboles! Jūs zināt, tas ir tikai. . . apsmidzināšana ir vajadzīga tikai vārgajiem augiem jeb hibrīdu augiem.

¹⁰⁰ Ziniet, paņemiet herefordas šķirnes govī un izlaidiet to ganībās un izlaidiet tur longhornas, tā longhornas tur izdzīvos, jo tā ir oriģinālā šķirne. Taču paņemiet brangus vai herefordas šķirnes, kas ir sakrustotas un ir hibrīdi, uz tādu govī ir patīkamāk skatīties, protams, taukaināka un brangāka, taču izlaidiet tās ārā, tās nespēs izdzīvot. Tās nomirs! Tām ir vajadzīga aprūpe. Saprotat?

¹⁰¹ Un tieši tas notiek šodien: mums ir labāk apgērbti kristieši, lielākas baznīcas un daudz izglītības, daudz teoloģijas, taču viņiem visu laiku ir vajadzīga aprūpe, tev ir jāskatās caur viņu brillēm, vai arī tu neko neredzi. Lūk, kas mums ir vajadzīgs, tirasiņu šķirnes kristieši, dzimuši zem Kunga Jēzus Asinīm, kas nedzīvo no baznīcas teoloģijas, bet no Dieva Vārda, no komūnijas ar Kristu. Vārds ienāk ticīgajā, tiek stiprināts viņa—viņa garīgais ķermenis. Tas nav siltumnīcas zīdains!

¹⁰² Viens kalpotājs šodien pateica, es dzirdēju, viņš to pateica pa radio, viņš teica, ka tad, kad viņš atbrauca uz valsti, viņam bija lielas problēmas ar sinusu, un viņam ieteica veikt operāciju. Un viņi sacīja, ka viņi izdaris *to* un *šito*, un viņu griezis un operēs, un izņems daļu no sinusa, un tāpēc viņa seja iekritis un tā tālāk. Un viņš sacīja, ka viņš ēda tabletes veselām mucām. Šķita, ka viņam bija jāēd tik daudz tablešu. Taču, kad viņš aizgāja pie laba ārsta kristieša, ārsts sacīja: “Aizmirsīsim par tabletēm un aizmirsīsim par operāciju, bet nostiprināsim ķermeni, lai tas var pretoties sinusa iekaisumiem.” Tieši tā!

¹⁰³ Kāds ir iemesls tam, ka cilvēki vairs nedzīvo tik ilgi, kā dzīvoja agrāk? Mums ir vajadzīga pote pret *to* un pote pret *šito*, un mēs apsmidzinām sevi ar visvisādām zālēm. Kādas tam ir sekas? Tas padara mūs vājus, resnus, ļenganus, nekā laba. Kad seno laiku cilvēks. . . Nu, mēs pret visu esam alerģiski. Lūk, mums parādās alerģijas un viss pārējais.

¹⁰⁴ Es biju Āfrikā, nebiju varējis uztaisīt poti pret malāriju. Taču malārijas odiņš varēja apsēsties man uz rokas, un es būtu saslimis ar malāriju. Viņi nesic, un tu gandrīz nejūti. Viņi ir viegliņi, klusitēm apsēžas, un viss, tu esi inficējies. Ja tu izdzīvosi, tad tev tas paliks uz piecpadsmi gadiem. Un turklāt tu reizēm no tā nomirsti. Bet tur bija iezemieši savās būdīnās, kājas aplīpušas ar odiem, staigā bez drēbēm. Odi viņiem kož, malārijas

odi, bet viņus tas neuztrauc. Kāpēc? Viņiem ir nostiprināta imunitāte. Viņiem ir Dieva dota pote.

105 Un tieši tas notiek ar mūsdienu cilvēkiem. Tieši tas notiek ar draudzi. Tur ir daudz zidaiņu pošu un cilvēciskās teoloģijas, mēs esam pārāk daudz apsmidzināti. Lūk, kas mums ir vajadzīgs, Dieva pote caur Tā Kunga Dieva Vārdu. Cilvēks ik dienu dzīvos ar šādu Baribu, un viņa dvēselei tā ir vakcina no garīgām slimībām, kuras staigā un izplatās pa visu valsti. Man par šo tēmu ir daudz piezīmju, taču man būs jāapstājas.

106 Un tā, nostiprināties, gatavoties vakcinēšanai. Lūk, mēs ar to dzīvojam, mūsu—mūsu ķermenim tas ir jāsaņem. Ja mums tā nav, tad mēs esam pakļauti visāda veida slimībām. Un Dieva Vārds, kā mēs tam ticam un pieņemam To caur komūniju: “Kungs, Tavs Vārds ir Patiesība.”

107 “Mana draudze saka, ka cilvēkam nav jāpiedzimst no augšas. Viņi saka: ‘Rokas paspiešana ir dzimšana no augšas.’ Viņi saka: ‘Apslacišana.’ Viņi saka to visu pārējo: ‘Tas ir pareizi, Tēvs, Dēls un Svētais Gars.’” Bet Bibelē ir teikts kristīties Jēzus Kristus Vārdā. Saprotat? Lūk, ja vien vēlies, ej uz priekšu ar tām mākslīgajām injekcijām, tu padarīsi sevi par mākslīgu kristieti. Saprotat? Tu to negribi.

108 Tev var būt Dzīvība tikai caur Kristu. Un tā, ko dara Viņa Vārds? Tas nostiprina mūsu garīgo ķermeni, kad mēs esam komūnijā ar Viņu, stiprina, lai varētu nostāvēt pretim velnam.

109 Tu sacīsi: “Brāli Branham, vai tu saki: ‘Komunicējot iekš Viņa Vārda?’”

110 Jā, Viņš ir Vārds. “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū.” Un mums ir jāēd Viņa ķermenis. Tādējādi Viņa ķermenis ir Viņa Vārds, jo Viņš ir Vārds. Un Viņš sacīja Jāņa Evaņģēlija 15. nodaļā: “Ja jūs paliekat Mani, un Mana komūnija, Mans Vārds, paliek jūsos, tad varat lūgt, ko gribat, un tas jums notiks.” Lūk, lūdzu. Tā ir patiesība. Redziet, prasiet, ko gribat!

111 Ko jūs darāt? Jūs stiprināt savu ķermeni vakcinai pret... Kāds ienāk un saka: “Ak, mūsu draudze netic skaļai gavilēšanai.” Redziet, tu esi nostiprināts. Kas? Tevi ir komūnija, Vārds. Tu esi pret to vakcinēts. Ja ienāk kaut kādas nevēlības, kas notiek? Tajā visā nav Vārda, un tādā gadījumā tu esi drošs, ka tas ir nepareizi. Mani neinteresē, cik reāli tas izskatās: ja tas nav Vārds, atstājiet to. Pareizi, atstājiet to. Man neinteresē, ko tas dara, tam ir jāsakrīt ar Vārdu!

112 Lūgšanā, kā es pieminēju Mihū, kas tur stāvēja, paskatieties, tas izskatījās patiešām pareizi, jo tur bija Israēls, un tas zemes gabals piederēja viņiem. Tie svešinieki bija ienākuši un viņiem to atņēmuši, un bija uzcēluši paši savas mājas, un bija okupējuši daļu tās zemes, ko viņiem bija iedevis Dievs. Tāpēc izskatījās,

ka tiem četršimt ebreju praviešiem bija taisnība. Taču, ziniet, Jošafātā bija kaut kas garīgs, viņš sacīja: “Vai tev nav vēl kāds?”

113 Sacīja: “Man ir viens, taču,” sacīja, “es viņu ienīstu. Viņš to vien dara, kā pravieto ļaunu.”

Sacīja: “Aizej un atved, paklausīsimies viņu.”

114 Un viņš aizgāja, viņš sacīja: “Uz priekšu, dodieties turp, bet es redzēju Israēlu izklidinātu kā avis, kurām nav gana.” Un tad viņš izstāstīja savu viziju.

115 Nu, kuram bija taisnība? Izskatījās, ka taisnība bija tiem četriem simtiem. Četršimt labi apmācītu viru sacīja: “Ej, Tas Kungs ir ar tevi.” Un Cedekija pat bija—bija... Cedekija bija uztaisījis lielus dzelzs ragus. Viņš sacīja: “Ar tiem tu izstumsi svešinieku no zemes.” Viņš bija pārliecināts, ka viņam ir taisnība. Viņš zināja, ka viņam ir taisnība. Taču, redziet, viņš kļūdījās.

116 Un, lūk, Miha, viens pret četriem simtiem, un viņš sacīja: “Ja jūs iesiet, Israēls tiks izklidināts, nebūs gana.”

117 Bet tie pārējie sacīja: “Ej, Tas Kungs ir ar tevi!” Lūk, materiālā ziņā viņiem bija taisnība, tā vieta piederēja Israēlam. Bet Tā Kunga Vārds bija nosodījis Ahabu, tāpēc kā gan Dievs varēja svētīt to, ko Viņš bija nosodījis?

118 Tieši tas notiek šodien. Saprotat? Komūnijas Vārds bija Mihā. Lūk, ja tev ir komūnija ar Dievu, ēdot isto vakarēdienu, bet gars, kas ir tevī, nepiekrīt šim Vārdam, tad tu neesi sadraudzībā ar Dievu, tu esi sadraudzībā ar ļaunajiem gariem. Kādi viņi ir atdarinātāji! Bibeles saka: “Pēdējās dienās viņi teju vai pieviltu pašus Izredzētos, ja tas būtu iespējams. Taču debesis un zeme zudis, bet Mans Vārds nezudis.” Un, ja... Pāvils sacīja Vēstulē Galatiešiem 1:8: “Ja eņģelis no debesīm sludina citu Eņģēliju nekā Šo, ko jūs jau esat dzirdējuši, lai viņš ir nolādēts.” Pat eņģelis! Agrīnajā draudzē, kad bija tādi viri kā svētais Martins, Irinejs, šie dievbijīgie viri, kad velns parādījās kā gaismas eņģelis. Bet esiet modri, viņš nedaudz atkāpsies no Vārda.

119 Viņš parādījās Ievai kā gaismas eņģelis, pateica viņai: “Protams, Tas Kungs pateica *to*, Tas Kungs pateica *šito*,” taču viņš nepiekrita Dievam pašās beigās. Un tieši to šodien dara viltus vakarēdiens. Kad cilvēki domā, ka viņi lūdzas Dievam, bet nepakļaujas Vārdam, tas ir viltus vakarēdiens.

120 “Ja jūs paliksiet Mani un Mans Vārds jūsos, tad prasiet, ko gribat,” redziet, “un tas notiks.” Tas nevar vienreiz būt tā, bet otrreiz citādāk. “Jūs paliksiet Mani, Mani Vārdi paliks jūsos,” tas nozīmē palikt tur. *Palikt* nozīmē “būt tur, palikt tieši tur”. Jā, tā—tā ir vakcīna pret grēcīgām slimībām.

121 Tagad atļaujiet man beigt, pasakot vēl šo vienu vārdu, pirms mēs dosimies pie vakarēdiena galda. Tā Kunga Asinis un Ķermenis, sajaukti kopā ar ticību, tās ir Asinis un Ķermenis, tas ir Gars un Vārds, sajaucot tos kopā ar ticību, sanāk Mužīgā

Dzīvība. “Kas ēd Manu Miesu un dzer Manas Asinis, tam ir Mūžīgā Dzīvība, un Es augšāmcelšu viņu pēdējā dienā.” Te nu tas ir. Kas tas ir? Tā Kunga komūnija. Vārds un Gars, šī Dzīvība ir Asinis, Vārds un Gars vienādojas ar Mūžīgo Dzīvību caur ticību Tam Kungam.

¹²² Tāda ir mana lūgšana, kad redzu tuvojamies beigas un redzu, ka jebkurā brīdī kaut kas var notikt, un zinu, ka mēs vairs neesam tālu no Tā Kunga Atnākšanas:

Kungs, tāpēc Kunga Jēzus, Dieva Dēla Vārdā ļauj man paņemt Vārdu, šo Zobenu, un vicināt To ar to ticību, kāda man ir, un izcirst sev ceļu cauri jebkuram dēmoniskam spēkam, līdz es ieraudzīšu Jēzu, caur Viņa Vārda komūniju.

¹²³ Būt komūnijā ar Viņa Vārdu. “Ja jūs paliksiet Mani un Mans Vārds jūsos, tad prasiet Man, ko gribat, un tas jums notiks.” Cik brīnišķīgi! Lūk, kur ir ista komūnija ar Vārdu un Garu, ar ticību, lai To samaisītu kopā: “Prasiet, ko gribat, un jums tas notiks.” Lūgšim.

¹²⁴ Žēlsirdīgais un Cildenais, Svētais Tēvs, Dievs, varenais ES ESMU, Ābrahāma El-Šadai. Ak, Dievs, šis varenais Tā Kunga vakarēdiens vienādojas ar Mūžīgo Dzīvību, un Tas vakcinē pret lepnumu, Tas vakcinē pret neticību, Tas vakcinē pret šīs pasaules grēku! Tā ir komūnija ar Dievišķo mīlestību pret mūsu Debesu Tēvu. Un pateicoties Jēzus Kristus taisnīgumam, mums ir pieeja pie šī galda. Un mēs lūdzam, Kungs, lai Tu šovakar dāvā katram no mums šo pieeju Garā. Piedod mums. Un mēs gribam, lai mūsu garīgie ķermeņi aug. Mūs neinteresē pievienošanās kādai baznīcai vai konfesijai. Mēs gribam nostiprināt garīgo ķermeņi, saņemt tādu poti pret grēku, ka mums vairs nebūs vēlmes darīt nepareizi, un Svētais Gars varēs paņemt Savu Vārdu un mūsu lūpas, un runāt To tikpat tīri, kā Tas bija runāts tajā dienā, jo Tas ir tas pats Gars, kas bija Kungā Jēzū. Es lūzdu, Tēvs, lai Tu dāvā to mums.

¹²⁵ Laiks tuvojas beigām. Mēs nezinām, kad tieši tiks izglābts tas pēdējais. Taču es lūzdu šovakar, Kungs, ja šeit atrodas tie, kuri nepazīst Tevi kā savu Glābēju, lai viņi iepazīst Tā šovakar, kad atnāks pie šiem kristību ūdeņiem kā memoriāls, lai apliecinātu šīs ticīgo grupas priekšā, ka viņi tic stāstītajam, ka Jēzus no Nācaretes piedzima jaunavai Marijai un ka Viņu nogalināja, sīta krustā Poncijs Pilāts, un trešajā dienā Dievs Viņu augšāmcēla, un šodien Viņš sēž pa labai rokai Viņa Majestātei, vienmēr dzīvs, lai veiktu aizbildniecību.

¹²⁶ Dāvā, Kungs, lai šie cilvēki ir paklausīgi Bībeles pavēlēm: “Atgriezieties no grēkiem un liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu. Jo nav neviens cits Vārds zem Debess cilvēkiem dots, caur kuru jūs varētu glābties.” Ak, Dievs, lai cilvēki ierauga tā patiesumu un stingro Vārdu: “Nav neviens cits Vārds zem Debess cilvēkiem dots,

kurā jūs varat tikt glābti, tikai Jēzus Kristus Vārdā.” Tāpēc apustuļi sacīja: “Atgriezieties ikviens no grēkiem un liecieties kristīties Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu, un jūs saņemsiet Svētā Gara dāvanu. Jo šis apsolījums ir visām paaudzēm, visiem, ko Tas Kungs mūsu Dievs pieaicinās.” Dāvā, Kungs, lai šovakar būtu daudz pieaicināto.

¹²⁷ Un vēl mūsu Kungs sacīja: “Neviens nevar atnākat pie Manis, ja Mans Tēvs viņu nepievilks, un visi, kurus Tēvs Man ir devis, atnāks pie Manis. Manas aitas dzird Manu Balsi.” Svešinieku, ja runās svešinieks, tāda balss, kas nesaskan ar rakstiem, aita to ātri atpazīs. Ak, Dievs! Un, ja tā ir Tava Balss, Bibeļe, tas, ko Tā saka, katra aita To dzirdēs, jo Tā ir aitu Barība. Viņi ir ēduši vakarēdienu. Viņi zina, kādu Barību dod Tēvs. “Cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra Vārda, kas iziet no Dieva mutes.” Dāvā, Kungs, lai šovakar daudzi ierauga un saprot, un atnāk pie Tevis.

¹²⁸ Tie, kuriem nav Svētā Gara, lai viņi to neatliek uz citu reizi. Citā reizē varbūt jau būs par vēlu. Varbūt viņu te vairs nebūs.

¹²⁹ Un, Tēvs, mēs tagad esam sapulcējušies ap šo galdu, lai pieņemtu to, kas simbolizē Tavu laužto ķermeni, tāpēc mēs lūdzam, ja mūsu vidū ir kāds grēks, Kungs, piedod mums. Tu sacīji: “Kad jūs sanākat kopā, gaidiet cits uz citu.” Dievs, ja ir kāds grēks šajā sanāksmē, jebkur, es lūdzu, lai Jēzus Kristus Asinis nošķir to virieti no viņa grēka, vai arī to sievieti, puisi vai meiteni. Un, Tēvs, es lūdzu par sevi, lai Tu nošķir mani no visām šaubām, katra grēka, katras neticības, no jebkā, kas... Mēs zinām, ka neticība ir grēks. Tas ir vienīgais grēks. “Kas netic, jau ir sagrēkojis.” Un vienīgais grēks ir neticēt Dieva Vārdam. Un, Tēvs, ja mani ir kāda neticība, piedod man, ak, Dievs, jo tās tur ir daudz, un es lūdzu, lai Tu man piedod. Piedod manai sanāksmei, kuru Tu man esi devis šovakar, un pabaro viņus ar Vārdu. Dāvā to.

¹³⁰ Un, kad mēs ēdisim to, kas atgādina par Tā laužto ķermeni, Kurš augšāmcēlās no mirušajiem un ir mūžīgi dzīvs mūsu vidū, ļauj mums saņemt vakarēdienu no Viņa, Kungs, Svētā Gara komūniju. Dāvā to, Tēvs. Mēs lūdzam Jēzus Vārdā. Āmen.

¹³¹ Un tā, tiem, kuriem ir jādodas prom un kuri nevar aizkavēties uz aptuveni piecpadsmit minūšu vakarēdiena kalpošanu... Mūsu nav daudz, un mēs ēdisim vakarēdienu. Tas nav slēgts vakarēdiens. Tas ir katram ticīgam kristietim. Dievs nav novilcis robežliniju starp baptistu un metodistu, un tā tālāk. Mēs visi esam caur vienu Garu kristīti vienā Ķermenī, un mēs visi esam Dieva Valstības līdzpilsoņi. Un, ja mūsu vidū ir kāds no malas, es šeit neesmu pārāk bieži, un es nezīnu, kurš ir loceklis un kurš nav. Atcerieties, nav svarīgi, kādai draudzei jūs piederat, tam ar to nav nekāda sakara. Tik un tā ir tikai viena Draudze, un tu nevari Tai pievienoties, tu Tajā piedzimsti. Tā

tas ir. Un tajā Dieva Draudzē jūs piedzimstat. Un mēs lūdzam, lai šovakar tu pieņem Kristu, esi komūnijā ar Viņu, kad mēs pieminēsim Viņa laužto ķermeni, un mēs uzņemsim šo maizi un vīnu kā pashā, un lai Dievs apslaka mūsu sirdis un sirdsapziņu ar Asinīm.

¹³² Tagad iznesis vakarēdienu, bet mēs izlasīsim no Pirmās Vēstules Korintiešiem 12. nodaļas. Un uzreiz pēc tam mēs uzņemsim vakarēdienu, un mēs paļaujamies, ka Dievs jūs bagātīgi svētīs. Un, kad mēs to izlasīsim, vai arī pirms mēs to izlasīsim, ja jums ir jādodas prom, nu ko, jūs varat mierīgi doties prom. Un atkal nāciet pie mums trešdien vakarā un svētdien no rīta, un svētdien vakarā. Ja varat palikt un kopā ar mums uzņemt vakarēdienu, mēs ļoti priecāsimies, ja jūs tā darīsiet. Uzreiz pēc tam būs Tā Kunga... būs ūdens kristības, kas būs, manuprāt, pēc kādam piecpadsmit minūtēm, domāju, ka ilgākais pēc divdesmit. Pirmā Korintiešiem 11. nodaļa, 23. pants.

...no Tā Kunga es esmu saņēmis, ko es arī jums mācīju, ka Kungs Jēzus tanī naktī...kad tas tapa nodots, ņēma maizi,

un pateicās, pārlauza...sacīja: Nemiet un ēdiet, tā ir Mana miesa, kas par jums top dota: to dariet Mani pieminēdami.

Tāpat Viņš pēc tam paņēma arī biķeri, un, kad Viņš bija vakariņojis, sacīja: Šis ir jaunās derības kauss Manās asinīs, to dariet, cikkārt jūs to dzerat, Mani pieminēdami.

Cikkārt jūs no šīs maizes ēdat un no šī biķera dzerat, pasludiniet Tā Kunga nāvi, tiekāms Viņš nāk.

Tad nu, kas necienīgi neēd šo... tad nu, kas necienīgi ēd šo maizi vai dzer Tā Kunga biķeri, tas būs noziedzies pret Tā Kunga miesu un asinīm.

Bet lai cilvēks pats sevi pārbauda, un tā lai viņš ēd no šīs maizes un dzer no šī biķera.

Jo, kas ēd un dzer necienīgi, tas ēd un dzer sev pašam par sodu, ja viņš neizšķir Tā Kunga miesu.

Tādēļ jūsu starpā ir daudz slimu un vāju un diezgan... daudz ir aizmigušu.

Ja mēs paši sevi pārbaudītu, tad netiktu sodīti.

Bet sodīdams Tas Kungs grib mūs pārmācīt, lai ar pasauli netopam pazudināti.

Tāpēc, mani brāļi, kad jūs sanākat uz mielastu, tad gaidait cits uz citu.

¹³³ Tagad klusas lūgšanas brīdis par katru no mums, lūdziet par mani, kamēr es lūgšu par jums. [Brālis Branhams klusām lūdž—Tulk.]...?...?

Dāvā šos lūgumus, Visuvarenais Dievs. Piedod mums mūsu pārkāpumus, kā mēs piedodam tiem, kas izdara pārkāpumus pret mums. Mēs lūdzam to Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

¹³⁴ Šie nelielie gabaliņi ir košera maize, kas ir uztaisīta bez taukiem, garšvielām un visa pārējā, tā simbolizē Tā Kunga ķermeni. Tā nav apaļa, tā ir salauzta gabalos. Tāpēc ka tā simbolizē Viņa salauzto ķermeni, kas tika laužts mūsu dēļ. Lai Dievs dāvā Savas svētības ikvienam, kas to ēdis. Lūk, tas nav ķermenis, tas tikai simbolizē to ķermeni. Man nav tāda spēka, nevienam nav, lai pārvērstu šo maizi par kaut ko citu. Tikai un vienīgi Dievam. Un, lūk, ko Viņš mums pateica: ēst šo maizi un dzert šo vīna kausu. Tagad nolieksim mūsu galvas.

¹³⁵ Visvētākais Dievs, mēs esam Tavi kalpi, Jēzus Kristus Vārdā svēti šo maizi tam, kam tā paredzēta, lai mēs, to uzņemot, atcerētos, ka mūsu Kungs tika sist krustā; un Viņa ķermenis, kurš bija tik dārgs un svēts, tika savainots ar rētām, ērkšķiem un naglām mūsu dēļ, lai caur Viņa saplosīto ķermeni atnāktu Gars, kurš dod mums Mūžīgo Dzīvību. Kad mēs to ēdisim, Kungs, dāvā mums tādu žēlastību šajā ceļā, kā tas bija Israēlam tajos četrdesmit gadus tuksnesī, un viņu vidū nebija neviena savārguša. Tēvs Dievs, dāvā to, kad mēs lūdzam Tevi svētīt šo maizi, košera maizi, tās paredzētajam pielietojumam. Jēzus Vārdā. Āmen.

¹³⁶ Jaunās Derības kauss, Asinis. Es aizdomājos par to dziesmu:

Vienmēr pēc tam, kad ticībā,
To straumi, kas no Tavām rētām tek,
Es redzēju, par izpērkošo milestību vien es
dziedāšu,
Līdz es nomiršu.

¹³⁷ Kad es redzu šīs asinis, vinogas, vinogu asinis, es zinu, ka tās attēlo tās Asinis, kas iztecēja no Kunga Jēzus ķermeņa. Lai ikvienam, kas tās uzņems, ir Mūžīgā Dzīvība, lai slimības aiziet no viņu ķermeņiem, lai nogurums, savārgums, nomāktība, lai velns (jebkādā veidā) atstājas no viņiem, lai viņiem būtu daudz spēka un veselības, un Mūžīgā Dzīvība, lai viņu gaisma mirdzētu Dieva slavaī šīs jaunās un laulības pārkāpēju paaudzes priekšā, kurā mēs dzīvojam.

¹³⁸ Debesu Tēvs, mēs nesam Tavā priekšā šos vinogulāja augļus. Jēzus Kristus Vārdā svēti to, kas attēlo Tava Dēla Jēzus Asinis, Tajās mums ir: "Ievainots mūsu pārkāpumu dēļ, ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti." Dāvā, Kungs, lai Dzīvība atnāk pie mums, Mūžīgā Dzīvība lielā pārpilnībā, lai mēs būtu spējīgi Tev labāk kalpot, lai mums būtu stiprums un veselība pārvietoties turp, kur mums ir paredzēts Tev kalpot, lai kurp Tu mūs aicinātu. Dāvā šīs svētības, mēs lūdzam Jēzus Vārdā. Āmen.

62-0204 Vakarēdiens
Branhama dievnams
Džefersonvila, Indiāna ASV

LATVIAN

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autortiesību paziņojums

Visas tiesības aizsargātas. Šo grāmatu ir atļauts drukāt uz mājas printera personiskām vajadzībām vai arī izdalīt bez maksas kā Jēzus Kristus Evaņģēlija izplatīšanas līdzekli. Šo grāmatu nedrīkst pārdot, pavairot lielos apmēros, publicēt tīmekļa vietnē, glabāt meklēšanas sistēmā, tulkot citā valodā vai izmantot naudas līdzekļu piesaistīšanai bez speciālas rakstiskas atļaujas no Voice Of God Recordings®.

Lai iegūtu vairāk informācijas vai citus pieejamos materiālus, lūdzam sazināties:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org